

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

10. De alio quodam ibidem defuncto, & resuscitato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

tionibus seruans nocte ac die. De hoc utique spiritu hausisse, videtur faber iste rediuuius, quando nec risisse, nec statuta orationum Ecclesiasticarum tempora vnquam pretermittente visus est. Sicut autem Drithelmus ille, de quo in precedenti capite, multis & verbo & conuersatione saluti fuit, & Rex Alfridus vir vnde quaque doctissimus, vt Beda ait, eundem Drithelmum & libenter & studiosè audiuit, atque ad eum audiendum sapissimè accessit, ita profectò optandum esset, & hæc nouissima vltimorum temporum exempla (quæ benignissima Dei dispensatione ad animos nostros presentimur reum contemptu, & futurorum desiderio inflammandos, nobis exhibentur) quam plurimis esse salutifera, vt veteribus finem imponant vitiis, nouamque dent nouis originem virtutibus.

De alio quodam iudem defuncto & resuscitato.

C A P. X.

Non dissimile est, quod nostra memoria contigit in Zelandia, in ciuitate nuncupata *ther Tholen* / vbi coctor quidam ceruicarius, cum defunctus esset, iamque loculus, in quo positus erat, penè esset oclusus, renouiscere cœpit defunctus, & in loculo conclusus, sonitum edere. Vxor fortè tum non erat in conclau, in quo funus constitutum erat: pueri itaque sonitum audientes, matrem appellabant, patrem in loculo pulsare clamitant.

Pp 4 Mater

Mater pueriles animos errore decipi existimans, aliquandiu renuit prodire. Illis vero in clamore perseuerantibus, accessit tandem mater, audiensque sonitum, aperit loculum. Et ecce qui defunctus erat, rediuius prociit: Interrogatus autem vbi fuisset, aut quid vidisset, hoc solum respondit: Si dixerō vobis, non credetis. Sed nec ille vllis postea sustinuit sese dedere popularibus oblectamentis. Narrauit nobis hanc historiam vir a tate, doctrina & pietate venerandus, qui que fratrem huius rediuiui ipse adolescentulus vidit. De S. Lazaro Episcopo Massiliensi & martyre, quem Christus Dominus quadriduanum in monumento suscitauit, legimus apud Hieronymum de Villa, (in Orationali 17. Decemb.) sanctissimam illum duxisse vitam miræque fuisse abstinentia. Similia de Maria & Martha sororibus Lazari legimus, (Ioan. 11.) & Paulus Apostolus cum in tertium cælum raptus, admiranda vidisset, non vtrique popularem viuendi rationem sectatus est, sed castigauit corpus suum, & in seruitutē redexit, ne cum aliis prædicaret, ipse reprobus efficeretur. Cor Sapientum vbi tristitia est, inquit Sapiens, (Eccles. 7.) & cor stultorum vbi lætitia. Risum reputaui errorem, inquit idem alibi, (Eccles. 2) & gaudio dixi: Quid frustra deciperis? Christus Dominus seuisse sapius legitur, risisse nunquam. Non eò hæc referenda sunt, quod damnandas existimemus omnes

nes honestas animorum oblectationes : nam
& sanctissimi viri quandoque animum hone-
ste relaxasse leguntur, & de D. Ioanne Euan-
gelista quidam commemorant, quod cum à
quodam reprehenderetur quod senex auicu-
la sese oblectaret, responderit illi, vt arcum
quem manu tenebat intenderet, tensumque
diutius teneret. Quem cum ille tandem remit-
tendum diceret ne rumpereetur, regressisse dici-
tur Apostolus : Ineptè igitur, inquit, offen-
deris, quod nos animum curis grauioribus fa-
tigatum, qualicumque modo relaxamus. Sed
animaduertendum, quod de eodem Apосто-
lo refert Metaphrastes, (*in vita S. Ioan. Apostol.*
habetur in tom. Suriij 17. Decemb) quod omnes
sensus suos diligentissimè moderabatur, tali
vtens alimenti ratione, vt summa parsimonia
viuere duntaxat posset, sacrumque corpus vt
subsisteret, conseruare. Sic igitur relaxandus
animus, ne per animi relaxationem offenda-
tur Deus: sic indulgendum corpori, ne corpo-
ris indulgentia flaccescat spiritus. Si placet il-
lud Salomonis (*Ecc. 11.*) Lætare iuuenis in ado-
lescètia tua, & in bono sit cor tuum in diebus
iuuentutis tuæ, & ambula in viis cordis tui, &
in intuitu oculorum tuorum: attendatur & il-
lud quod subiungitur. Et scito, inquit, quod
pro omnibus his adducet te Deus in iudicium.
Gaudendum quidem in Domino semper, vt
ait Apostolus, (*Philip. 4.*) sed ita, vt mode-
P p s Ria

stia nostra nota sit omnibus hominibus: Dominus enim propè est. Et idem alibi, (1. Cor. 7.) Hoc dico fratres, tempus breue est, reliquum est, vt qui habent vxores, tanquam nō habentes sint; & qui flent tanquam nō flentes; & qui gaudent tanquā non gaudentes; & qui enunt tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur: praeterit enim figura huius mundi. Dormierunt somnū suū, inquit Psalmista, (Psal. 75.) & nihil inuenerūt omnes viri diuitiarū in manibus suis. Ab increpatione tua Deus Iacob dormitauerūt, qui adscenderunt equos Indicabo tibi o homo, ait Micheas, (cap. 6.) quid sit bonum, & quid Dominus requirat à te: Vtique facere iudicium, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Deo tuo. Et S. Bonauentura, Tantus inquit, debet esse in hac mortali vita amor, tantum orandi studium, ac desiderium perueniendi ad hoc, quod factus es; & dolor, quia ibi non es; & timor, ne non peruenias, vt nullam lætitiā sentire debeas, nisi de his, quæ tibi auxilium & spem dant perueniendi.

Ado Viennensis Archiepiscopus in Chronico suo aetate sexta, anno Domini 696. De Ebroino tyranno post mortem à demonibus ad ollam Vulcanicam delato.

CAP. XI.

Temporibus Leonis Imperatoris & Sergij Pontificis, quidam Ebroinus à Francis